

De noodzaak, de bijzondere bescherming te waarborgen van de rechten van bepaalde belanghebbenden, inzonderheid schuldeisers, minderheidsaandeelhouders en de belastingdienst, moet in aanmerking worden genomen, maar met eerbiediging van het evenredigheidsbeginsel zoals dit door het Hof is uitgelegd.

In dit verband zou de Portugese Republiek bij voorbeeld de waarde kunnen bepalen van nog niet gerealiseerde waardevermeerderingen die aan haar belasting onderworpen moeten blijven. Dit mag echter niet meebrengen dat de belasting onmiddellijk verschuldigd is of dat nadere voorwaarden voor uitstel kunnen worden gesteld.

Het streven, een doeltreffende fiscale controle te waarborgen en belastingvlucht te bestrijden, kan ook worden bereikt met minder beperkende maatregelen, door gebruik te maken van de mechanismen van richtlijn 77/799/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 19 december 1977 betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het gebied van de directe belastingen, en richtlijn 2008/55/EG ⁽²⁾ van de Raad van 26 mei 2008 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit bepaalde bijdragen, rechten en belastingen, alsmede uit andere maatregelen.

De Portugese rechtsvoorschriften gaan verder dan noodzakelijk is ter bereiking van het gestelde doel, te weten een doeltreffende belastingheffing te waarborgen. Het Portugese recht moet dan ook dezelfde regels toepassen, ongeacht of de zetel, de daadwerkelijke leiding of vermogenswaarde naar het buitenland wordt verlegd of in Portugal blijft. De belastingheffing mag pas plaatsvinden nadat de waardevermeerdering is gerealiseerd.

⁽¹⁾ PB L 336, blz. 15.

⁽²⁾ PB L 150, blz. 28.

Beroep ingesteld op 25 januari 2010 — Europese Commissie/Koninkrijk België

(Zaak C-41/10)

(2010/C 80/34)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: G. Rozet en N. Yerrell, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk België

Conclusies

— vaststellen dat het Koninkrijk België, door de richtlijnen 73/239/EEG ⁽¹⁾ en 92/49/EEG ⁽²⁾ onjuist en onvolledig in nationaal recht om te zetten, de krachtens de artikelen 6, 8, 15, 16 en 17 van de Eerste richtlijn 73/239/EEG en de artikelen 20, 21 en 22 van de Derde richtlijn 92/49/EEG op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— het Koninkrijk België verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Met het onderhavige beroep stelt de Commissie dat de activiteiten van de Belgische ziekenfondsen niet in overeenstemming zijn met de Eerste en de Derde richtlijn „schadeverzekering” voor wat betreft de aanvullende ziekteverzekering die geen deel uitmaakt van het wettelijke stelsel van sociale zekerheid. Aangezien immers de ziekenfondsen op de markt voor aanvullende ziekteverzekeringen rechtstreeks concurreren met verzekeringsmaatschappijen, zouden zij aan hetzelfde wettelijke stelsel als deze laatste onderworpen moeten zijn. Verzoekster betwist in dit opzicht verweersters zienswijze dat de aanvullende ziekteverzekeringen die de ziekenfondsen aanbieden, onder de uitzondering vallen van artikel 2, lid 1, sub d, van de Eerste richtlijn, en stelt dat de dekking verleend door de aanvullende verzekering niet gelijkgesteld mag worden met de „verzekeringen die zijn opgenomen in een wettelijk stelsel van sociale zekerheid”.

De Commissie werpt in de eerste plaats op dat de bepaling van artikel 6 van de Eerste richtlijn vereist dat de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf onderworpen moet zijn aan een voorafgaande officiële vergunning, die dient te worden aangevraagd bij de bevoegde autoriteiten van de lidstaat op wiens grondgebied de onderneming haar hoofdkantoor gevestigd heeft. De Belgische ziekenfondsen hebben evenwel niet conform bovengenoemde bepaling een vergunning verkregen voor hun aanvullende ziekteverzekering.

In de tweede plaats verwijt verzoekster verweester schending van artikel 8, lid 1, sub a, van de Eerste richtlijn, aangezien de ziekenfondsen niet vallen onder de voor verzekeringsmaatschappijen in het Koninkrijk België wettelijk voorgeschreven rechtsvormen. Bovendien mogen de ziekenfondsen zeer diverse activiteiten uitoefenen, die geen rechtstreekse band hebben met hun verzekeringsactiviteiten, terwijl artikel 8, lid 1, sub b, bepaalt dat de onderneming haar maatschappelijk doel dient te beperken tot het verzekeringsbedrijf en tot de verrichtingen die daar rechtstreeks uit voortvloeien, met uitsluiting van elke andere handelsactiviteit. De Belgische wetgeving levert eveneens problemen op uit het oogpunt van artikel 8, lid 1, sub c, nu deze bepaling voorschrijft dat de onderneming een programma van werkzaamheden moet voorleggen dat in overeenstemming is met artikel 9 van de richtlijn. Wat hun aanvullende ziekteverzekering betreft, hebben de ziekenfondsen echter geen dergelijk programma voorgelegd. Ten slotte geldt voor de Belgische ziekenfondsen, in strijd met de voorwaarde gesteld in artikel 8, lid 1, sub d, van de Eerste richtlijn, geen verplichting een minimumgarantiefonds te bezitten.

In de derde plaats voert de Commissie aan, dat, op grond van de artikelen 13 en volgende van de Eerste richtlijn (meer bepaald de artikelen 16, 16 bis en 17) en van de artikelen 15 en 20 tot en met 22 van de Derde richtlijn, de ziekenfondsen met betrekking tot hun activiteiten op het gebied van aanvullende ziekteverzekering, voldoende technische reserves dienen te vormen, alsook een voldoende solvabiliteitsmarge met betrekking tot het geheel van hun werkzaamheden. In België is de solvabiliteitsmarge voor de aanvullende verzekeringen aangeboden door de ziekenfondsen, evenwel, pas in 2002 ingevoerd, en de wijze waarop deze marge wordt berekend verschilt van deze die door de Eerste richtlijn is bepaald.

- (¹) Eerste richtlijn 73/239/EEG van de Raad van 24 juli 1973 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan (PB L 228, blz. 3).
- (²) Richtlijn 92/49/EEG van de Raad van 18 juni 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en houdende wijziging van de richtlijnen 73/239/EEG en 88/357/EEG (derde richtlijn „schadeverzekering”) (PB L 228, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Højesteret (Denemarken) op 28 januari 2010 — Viking Gas A/S/BO Gas A/S

(Zaak C-46/10)

(2010/C 80/35)

Procestaal: Deens

Verwijzende rechter

Højesteret

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Viking Gas A/S

Verwerende partij: BP Gas A/S

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 5 juncto artikel 7 van de Eerste richtlijn (89/104/EEG) (¹) van de Raad van 21 december 1988 be-

treffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten aldus worden uitgelegd dat bedrijf B een merkinbreuk pleegt door gasflessen die afkomstig zijn van bedrijf A, te vullen met gas en te verkopen in de volgende omstandigheden:

- a) A verkoopt gas in zogenoemde composietflessen met een bijzondere vorm die als zodanig, dat wil zeggen als vormmerk, als Deens merk en als gemeenschapsmerk is ingeschreven. A is niet de houder van dit vormmerk, maar heeft een exclusieve licentie voor het gebruik ervan in Denemarken en mag bij inbreuken in Denemarken in rechte optreden.
- b) Bij de eerste aankoop van een composietgasfles bij een van de verkopers van A betaalt de consument ook de fles, die dus eigendom van de consument wordt.
- c) A hervult de composietflessen via een regeling waarbij de consument tegen betaling van het gas bij een van de verkopers van A een lege composietfles kan inruilen voor een overeenkomstige fles die door A is gevuld.
- d) B vult gasflessen, waaronder composietflessen die worden beschermd door het sub 1 bedoelde vormmerk, via een regeling waarbij de consument tegen betaling van het gas bij een verkoper die samenwerkt met B, een lege composietfles kan inruilen voor een overeenkomstige fles die door B is gevuld.
- e) Wanneer B de betrokken composietflessen met gas vult, brengt B op de flessen stickers aan met de vermelding dat het vullen is gebeurd door B?
- 2) Speelt het voor het antwoord op de eerste vraag een rol indien kan worden aangenomen dat consumenten in het algemeen de indruk zullen krijgen dat er een band is tussen B en A?
- 3) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, is kan de uitkomst dan anders zijn wanneer de composietflessen — behalve dat zij door het betrokken vormmerk zijn beschermd — ook zijn voorzien van (bedrukt met) het ingeschreven beeld- en/of woordmerk van A, dat zichtbaar blijft ondanks door B aangebrachte stickers?
- 4) Indien de eerste of de derde vraag bevestigend wordt beantwoord, kan de uitkomst dan anders zijn wanneer wordt aangenomen dat A voor andere soorten flessen, die niet door het betrokken vormmerk worden beschermd, maar waarop het woord- en/of beeldmerk van A is aangebracht, jarenlang heeft aanvaard en blijft aanvaarden dat andere bedrijven de flessen hervullen?